

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Warszawa, dnia 16 grudnia 2014 r.

DOLiS/DEC-1171/14/99045,99052

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 276 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22, art. 18 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1182 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana J. G., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą F., reprezentowanego przez radcę prawnego Pana M. B., Kancelaria Radcy Prawnego M., o nakazanie Panu A. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą G., udostępnienia danych osobowych w zakresie numerów IP użytkowników portalu [...], którzy w dniu [...] o godz. [...] podpisując się pseudonimem [...] oraz w dniu [...] o godz. [...] podpisując się pseudonimem [...] zamieścili na ww. portalu komentarze dotyczące Pana J. G.

nakazuję Panu A.K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą G., udostępnienie Panu J. G., reprezentowanemu przez radcę prawnego Pana M. B., Kancelaria Radcy Prawnego M., danych osobowych użytkowników portalu [...], którzy w dniu [...] o godz. [...] podpisując się pseudonimem [...] oraz w dniu [...] o godz. [...] podpisując się pseudonimem [...] w zakresie ich adresów IP.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Pana J. G., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą F., zwanego dalej także Skarżącym, reprezentowanego przez radcę prawnego Pana M. B., Kancelaria Radcy Prawnego M., o nakazanie Panu A. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą G., zwaną dalej Spółką, udostępnienia danych osobowych w zakresie numerów IP użytkowników portalu [...], którzy w dniu [...] o godz. [...] podpisując się pseudonimem [...] oraz w dniu [...] o godz. [...] podpisując się pseudonimem [...] zamieścili na ww. portalu komentarze dotyczące Pana J. G.

W uzasadnieniu ww. wniosku pełnomocnik Skarżącego wskazał, że przedmiotowe wypowiedzi naruszają dobra osobiste Skarżącego i narażają go na szkodę, w związku z czym zamierza on wytoczyć stosowne powództwa zmierzające do ochrony jego praw i naprawienia powstałych szkód.

W toku postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujący stan faktyczny.

1. Na portalu internetowym [...], jego użytkownicy, odpowiednio w dniu [...] o godz. [...] podpisując się pseudonimem [...] oraz w dniu [...] o godz. [...] podpisując się pseudonimem [...] zamieścili komentarze dotyczące Skarżącego.
2. Pełnomocnik Skarżącego pismami z dnia [...] zwrócił się do Spółki z wnioskiem o udostępnienie danych ww. osób, w zakresie ich adresów IP, wskazując jednocześnie, że jego Mocodawca ma zamiar wystąpić przeciwko tym osobom z powództwami o zadośćuczynienie w związku z naruszeniem jego dóbr osobistych oraz wnieść prywatne akty oskarżenia o popełnienie przestępstw zniesławienia.
3. W odpowiedzi na przedmiotowe pisma, Spółka pismem z dnia [...] odmówiła udzielenia żądanych informacji wskazując, iż może je wydać jedynie sądom i organom ścigania w oparciu o odpowiednią podstawę prawną. Spółka podniosła, iż zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2002 r. nr 144, poz. 1204) usługodawca udziela informacji o danych, o których mowa w ust. 1-5 (m. in. dane osobowe oraz dane eksploatacyjne, którymi są adres IP komputerów), organom państwa na potrzeby prowadzonych postępowań. Spółka oświadczyła zatem, iż ustawa o świadczeniu usług drogą elektroniczną wprowadza uregulowania w zakresie udostępnienia danych osobowych oraz danych eksploatacyjnych, które nie przewidują udzielania informacji o takich danych podmiotom innym niż organy państwa. Ponadto Spółka wskazała, że w przypadku postępowania karnego zastosowanie znajduje regulacja przewidziana w art. 218 w zw. z art. 236a Kodeksu postępowania karnego. Zgodnie z art. 218 § 1 Kodeksu postępowania karnego wydanie korespondencji i przesyłek oraz danych, o których mowa w art. 180 i 180d ustawy z dnia 16 lipca 2004 r., Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.) może nastąpić tylko na żądanie prokuratora lub sądu zawarte w postępowaniu.
4. Spółka w wyjaśnieniach złożonych przed Generalnym Inspektorem, wskazała, iż cyt.: „Serwis [...] – przetwarza informacje dotyczące Użytkowników wymienionych w Państwa piśmie, w tym informacje mające charakter danych osobowych (adresy IP użytkowników). (...) Otrzymaliśmy wniosek Pana M. B. z Kancelarii Radcy Prawnego (...) reprezentującego Pana J. G. (...) z dnia [...] o przekazanie danych osobowych osób wypowiadających się na forum. Na podstawie Regulaminu i Polityki Prywatności [...] (...) »§10 1. Operator zastrzega sobie prawo ujawnienia wybranych informacji dotyczących Użytkownika organom ścigania i sądom, które zgłaszają żądanie udzielenia takich informacji, w oparciu o odpowiednią podstawę prawną« oraz na podstawie Ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną (...) Rozdz. 4 Art. 18. »Usługodawca udziela informacji o danych, o których mowa w ust. 1-5, organom państwa na potrzeby

proszących nie postępować», w ocenie serwisu [...] nie zostały spełnione przesłanki, które w sposób nie budzący wątpliwości uzasadniałyby udostępnienie danych dlatego też w odpowiedzi z dnia [...] odmówiono udostępnienia żądanych informacji.”

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Ustawa o ochronie danych osobowych określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych osobowych (art. 2 ust. 1 ustawy). W świetle przepisów ustawy administratorem danych osobowych jest organ, jednostka organizacyjna, podmiot lub osoba, o której mowa w art. 3 ustawy, która decyduje o celach i środkach przetwarzania tych danych (art. 7 pkt 5 ustawy). Stosownie do brzmienia art. 7 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, pod pojęciem przetwarzania danych rozumieć należy jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Każda ze wskazanych w art. 7 pkt 2 ustawy form przetwarzania danych osobowych powinna znaleźć oparcie w jednej z przesłanek warunkujących legalność procesu przetwarzania danych osobowych, enumeratywnie wymienionych w art. 23 ust. 1 pkt 1-5 ustawy. Co istotne, materialne przesłanki przetwarzania danych osobowych wskazane w art. 23 ust. 1 pkt 1-5 ustawy o ochronie danych osobowych mają charakter równorzędny i autonomiczny co oznacza, że spełnienie którejkolwiek z nich stanowi wystarczającą podstawę przetwarzania danych osobowych. W szczególności art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych zezwala na przetwarzanie danych osobowych, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Z kolei zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych, przetwarzanie danych jest dopuszczalne, gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie podziela stanowiska pełnomocnika Spółki, jakoby kierowany pod adresem podmiotu świadczącego usługi drogą elektroniczną wniosek o udostępnienie danych osobowych użytkowników tych usług (a zatem – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – użytkowników serwisu internetowego [...]), pochodzący od podmiotów innych niż organy państwa i uzasadniony względami innymi niż potrzeby prowadzonych przez nie postępowań (a zatem także wniosek Skarżącego) nie mógł zostać uwzględniony z uwagi na art. 18 ust. 6 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną. Stosownie do brzmienia ww. przepisu, usługodawca udziela informacji o danych, o których mowa w ust. 1-5, organom państwa na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań. Powyższy przepis istotnie kształtuje po stronie usługodawcy świadczącego usługi drogą elektroniczną obowiązek udostępnienia danych osobowych użytkowników tych usług organom państwa, na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań. Tym samym art. 18 ust. 6 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną stanowi przepis prawa, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 2

ustawy o ochronie danych osobowych, nakładający wprost na określone podmioty określone prawa i obowiązki w zakresie przetwarzania danych osobowych użytkowników usług świadczonych drogą elektroniczną. Organy państwa powołujące się na potrzeby prowadzonych postępowań, są zatem uprawnione do pozyskania niezbędnych dla tych celów danych osobowych użytkowników usług świadczonych drogą elektroniczną, a przetwarzanych przez podmioty świadczące te usługi – legitymują się bowiem przesłanką zezwalającą na takie ich przetwarzanie określoną w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych. Istnienie omawianego art. 18 ust. 6 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną w żadnym razie nie wyklucza jednak przetwarzania danych osobowych użytkowników usług świadczonych drogą elektroniczną w sytuacji, gdy spełnione zostaną inne przesłanki przetwarzania tych danych określone przepisami ustawy o ochronie danych osobowych, samodzielne i niezależne od przesłanki z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych – np. przesłanka z art. 23 ust. 1 pkt 5 tej ustawy. Stosownie do brzmienia art. 16 ust. 1 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, do przetwarzania danych osobowych w rozumieniu ustawy o ochronie danych osobowych w związku ze świadczeniem usług drogą elektroniczną, stosuje się przepisy tej ustawy, o ile przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej. Na tle omówionych regulacji ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną oczywiście nieuprawnionym byłby wniosek o wyłączeniu stosowania - w procesie przetwarzania danych osobowych użytkowników usług świadczonych drogą elektroniczną - art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż pogląd organu dotyczący tego, że art. 18 ust. 6 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną nie wyklucza stosowania ustawy o ochronie danych osobowych i tym samym nie wyłącza możliwości udostępnienia danych podmiotom innym niż wskazane w tym przepisie, został uznany za trafny przez Naczelnego Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 21 sierpnia 2013 r. (sygn. akt I OSK 1666/12) wskazał, iż z brzmienia art. 18 ust. 6 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną wynika jedynie obowiązek udzielenia informacji o danych organom państwa na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań. Nie wynika natomiast zakaz udostępniania tych danych osobom, których prawa zostały naruszone. Zarówno jednak organ nakazujący ujawnienie danych, jak i sąd administracyjny rozpoznający skargę na tego rodzaju decyzję, muszą każdorazowo, przy uwzględnieniu indywidualnych okoliczności danej sprawy dokonać wyważenia przeciwstawnych interesów jakimi są prawo do ochrony danych osobowych i prawo do ochrony czci, godności, dobrego imienia czy też wizerunku firmy. Należy przy tym w sposób należyty uwzględniać wymogi wynikające z zasady proporcjonalności, tak aby stosowane środki były adekwatne do zagrożenia dobra wymagającego w danej sprawie większej ochrony. Wyrażony pogląd jest zgodny z normami konstytucyjnymi, a zwłaszcza z art. 31 ust. 2 i 3 Konstytucji RP, z którego wynika, że każdy jest obowiązany szanować wolności i prawa innych, a ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane w ustawie i tylko wtedy gdy są konieczne m.in. dla ochrony wolności i praw innych osób. Przepisy ustawy o ochronie danych osobowych pozwalające na ujawnienie tych danych we wskazanych w ustawie przypadkach są właśnie takim wyjątkiem pozwalającym osobie, której prawa naruszono, dochodzić należnej jej w demokratycznym państwie ochrony. Natomiast osoba dokonująca tych naruszeń musi mieć świadomość, że nie może

nadużywać swoich praw naruszając prawa innych. Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, iż obecnie obowiązujący stan prawny pozwala na wysnucie wniosku, iż w ramach obowiązującego prawa można domagać się ujawnienia danych, jakie zgromadził administrator serwisu internetowego poprzez stosowanie mniej restrykcyjnej ustawy niż ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, czyli ustawy o ochronie danych osobowych, a konkretniej art. 23 tej ustawy (poprzez przetwarzanie danych, w tym ich udostępnianie), ale pod pewnymi warunkami. Warunkami tymi są proporcjonalność środków i celów oraz równowaga pomiędzy ochroną różnych dóbr: wolności wypowiedzi i prawa do ochrony dóbr osobistych. Podmiot żądający udostępnienia danych osobowych musi swoje stanowisko uzasadnić. Wedle art. 23 ust. 1 pkt 5 muszą być to „prawnie usprawiedliwione cele”. W przypadku odmowy udostępnienia danych przez podmiot, będący ich administratorem, strona może złożyć wniosek do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, który po przeprowadzeniu stosownego postępowania może w drodze decyzji nakazać udostępnienie danych osobowych. Istotna w tym zakresie jest ocena Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, która powinna być uzależniona od okoliczności konkretnej sprawy, bowiem zarówno przepisy ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, jak i ustawy o ochronie danych osobowych będą miały w tym zakresie zastosowanie.

Odnosząc powyższe do okoliczności rozpatrywanej sprawy wskazać należy, że w ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosek Skarżącego o udostępnienie mu danych osobowych pozwalających na identyfikację użytkowników serwisu internetowego [...] (tj. informacji o adresach IP urządzeń, z których zamieszczono te wpisy) znajduje prawne uzasadnienie w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych i jako taki powinien zostać przez Spółkę uwzględniony.

Skarżący uzasadnił ww. wniosek chęcią dochodzenia wobec autorów kwestionowanych wpisów roszczeń związanych ze stawianym im zarzutem bezprawnej ingerencji w sferę jego dóbr osobistych oraz naruszenia wobec niego przepisów karnych.

Zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r., poz. 121), ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (§ 1). Jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych (§ 2). Przepisy powyższe nie uchybiają uprawnieniom przewidzianym w innych przepisach, w szczególności w prawie autorskim oraz w prawie wynalazczym (§ 3).

Zindywidualizowanie autorów kwestionowanych wpisów stanowi niezbędny warunek dochodzenia przeciwko nim roszczeń związanych z zarzucaną im bezprawną ingerencją w sferę dóbr osobistych Skarżącego. Przepisy normujące procedurę cywilną wymagają bowiem, aby każde pismo procesowe zawierało oznaczenie sądu, do którego jest skierowane, imię i nazwisko lub nazwę stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników, oznaczenie rodzaju pisma, osnowę wniosku lub

oświadczenia oraz dowody na poparcie przytoczonych okoliczności, podpis strony albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika, wymienienie załączników, a gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, powinno ponadto zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników oraz przedmiotu sporu, pisma zaś dalsze - sygnaturę akt (art. 126 § 1 i § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego Dz. U. z 2014 r., poz. 101).

Z kolei ściganie przestępstwa zniesławienia odbywa się z oskarżenia prywatnego. Zgodnie z art. 487 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r., Nr 89, poz. 555 z późn. zm.), akt oskarżenia może ograniczyć się do oznaczenia osoby oskarżonego, zarzucanego mu czynu oraz wskazania dowodów, na których opiera się oskarżenie. Odtwarzając zaś semantyczne desygnaty pojęciowe artykułu należy uwzględnić m.in., że według słownika języka polskiego oznaczenie osoby oskarżonego to ustalenie osoby, przeciwko której toczy się postępowanie karne (Prusak Feliks, *Komentarz do kodeksu postępowania karnego*, Warszawa 1999 Wydawnictwo Prawnicze, wydanie I, s. 1812).

Mając na uwadze powyższe, niezbędność dysponowania przez Skarżącego informacjami indywidualizującymi osoby, przeciwko którym zamierza ona skierować powództwo w związku z zarzutem nieuprawnionej ingerencji w sferę jej dóbr osobistych oraz prywatny akt oskarżenia, nie budzi wątpliwości. W sytuacji, gdy Skarżący nie dysponuje zasadniczo żadnymi informacjami o osobach, które w określonych datach i godzinach, posługując się określonymi pseudonimami zamieściły w serwisie internetowym [...] kwestionowane wpisy na jej temat - poza tymi, które wynikały z ich opublikowania (tj. - oprócz dat, godzin i treści publikacji - pseudonimami, którymi posłużyły się te osoby w celu ukrycia swojej tożsamości), zasadnym jest przyjęcie, że podejmowanie przez niego działań służących ustaleniu tożsamości tych osób, w celu pociągnięcia ich do odpowiedzialności cywilnej oraz karnej w związku z treścią tych publikacji, mieści się w pojęciu jej prawnie usprawiedliwionych celów. Oczywistym jest, że pozyskanie (przetwarzanie) danych osobowych w ww. celu w każdym przypadku zostanie uznane przez osoby, których dane te dotyczą, za sprzeczne z ich interesem. Okoliczność ta - zwłaszcza mając na uwadze prawne gwarancje obrony przed roszczeniami strony przeciwnej - nie świadczy jednak o naruszeniu ich praw i wolności. Przyjęcie przeciwnego stanowiska skutkowałoby bezzasadną ochroną tego, kto mógł dopuścić się bezprawnej ingerencji w sferę prawnie chronionych interesów innej osoby (zwłaszcza przekonany o anonimowości, jaką gwarantuje mu sieć internet) przed ewentualną odpowiedzialnością za jego działania. Jak podkreślił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 3 lutego 2010 r. (sygn. akt II SA/Wa 1598/09) cyt.: „(...) prawo do swobodnej, anonimowej wypowiedzi, nie może chronić osób, które naruszają prawa innych osób, od odpowiedzialności za wypowiedziane słowa. W sieci nikt nie jest i nie może być anonimowy. Wprawdzie ustalenie tożsamości danej osoby może być utrudnione, jednak z uwagi na to, że każdy komputer zostawia w internecie ślad - adres IP, za pomocą którego można ustalić komputer, z którego dokonano wpisu, stwarza to możliwość pośredniego ustalenia tożsamości osoby, która dokonała tego wpisu (...)”.

Reasumując, w ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych Spółka bezpodstawnie odmówiła Skarżącemu udostępnienia wnioskowanych danych osobowych autorów kwestionowanych wpisów wskazanych w inicjującej przedmiotowe postępowanie skardze, uniemożliwiając mu tym samym podjęcie dalszych działań służących takiej identyfikacji autorów kwestionowanych wpisów, która pozwoli na skuteczne zainicjowanie przeciwko nim planowanych postępowań sądowych.

Stosownie do brzmienia art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych, Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych. Mając na uwadze okoliczności przedmiotowej sprawy, Generalny Inspektor upoważniony jest – na mocy powołanej regulacji – do nakazania Spółce udostępnienia na rzecz Skarżącego wnioskowanych przez niego danych osobowych autorów kwestionowanych wpisów w zakresie wskazanym w sentencji przedmiotowej decyzji.

Dla potwierdzenia słuszności prezentowanego w niniejszej sprawie stanowiska raz jeszcze powołać warto wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 3 lutego 2010 r. (sygn. akt II SA/Wa 1598/09), w którym wskazano w szczególności cyt.: „(...) uczestnik postępowania posiada informacje o dacie logowania, pseudonimach osób dokonujących tej czynności i treści dokonanych wpisów. W ocenie Sądu, powyższe informacje, zestawione z numerami IP umożliwiają jednoznaczne określenie tożsamości osób, które naruszyły dobra osobiste uczestnika postępowania. (...) żądane przez uczestnika postępowania adresy IP stanowią w niniejszej sprawie dane osobowe w rozumieniu art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, a nakazanie ich udostępnienia stanowi realizację dyspozycji ust. 2 tego przepisu, tzn. stworzy możliwość zidentyfikowania osoby, bądź osób, których tożsamość można określić pośrednio. (...) sam adres IP komputera nie wystarcza do wskazania osoby, która z niego korzystała, ale w zestawieniu z innymi informacjami pozwala przypuszczać, że jej tożsamość można ustalić. W ocenie Sądu, identyfikacja tej osoby nie musi być związana z nadmiernymi kosztami, czasem lub działaniami (...)”.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1182) i art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 276 z późn. zm.), strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.